

MIRCEA MICU THE POET FROM ARAD

POETUL ARĂDEAN MIRCEA MICU

Vasile MAN

Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad
vasileman7@yahoo.com

Abstract

The writer Mircea Micu is an elegiac poet, for who the seasons of the year and the nature are lyric motifs, which accompany him in the direct disquietude of the soul determined by the impossibility of being close to his mother. Only through pastiches, the ironic tone and, apparently, very communicative suggests the optimism necessary for a balanced existence. Mircea Micu's poetry is read with the soul!

Rezumat

Scriitorul Mircea Micu este un poet elegiac, pentru care anotimpurile anului și natura sunt motive lirice, care îl însoțesc în permanenta frământare sufletească determinată de imposibilitatea de a fi aproape de mama sa. Doar prin parodii, tonul ironic și, aparent, foarte comunicativ sugerează optimismul necesar unei existențe echilibrate. Poezia lui Mircea Micu se citește cu sufletul!

Key words: poet, elegiac, disquietudes, mother

Cuvinte cheie: poet, elegiac, frământări, mama

Fiu al Ardealului Mircea Micu (n. 31 iunie 1937 – m. 18 iulie 2010) a fost un poet român de o mare sensibilitate lirică, dar și un prozator și publicist foarte apreciat în perioada activității sale literare. Autor a peste 35 de volume de proză, versuri și memorialistică, laureat al mai multor premii acordate de Uniunea Scriitorilor din București și al Academiei Române.

Mircea Micu este autorul romanului *Patima*, al volumului de versuri *Poeme pentru mama* și al volumului de memorialistică publicată în antologia *La munte și la mare ... parodii*.

Dintre cele mai frumoase poezii ale lui Mircea Micu – poezii clasice, amintim: *A nins*, *Ascuns în pasăre*, *Acasă*, *Acasă toamna*, *Doina*, *Aud un clopot*, *Depart*, *Fantezie cu mama*, *Mamei*, *Presimțiri nocturne*, *Testament*, *Vis*, *Clipa târzie* etc.

A nins

A nins ca o nădejde târzie și mă tem
De-ndepărtarea ta de-un blestem.

Ti-as scrie zilnic ca să știi că sunt
Dar mâna mi-e de iarbă și pământ.

M-as duce să te văd și nu m-am dus
Și-mi port destinul trist precum Iisus.

Nu pot dormi și-ascult cum de departe
Minutul scurt al vremii ne desparte.

Și către zori, cu lacrima pupilei,
Topesc zăpezi cu primul glonț al zilei.

Poezia *A nins*, de o sensibilă duioșie stăpânită, uneori, de trecerea banală a timpului îndurerat de depărtarea care îl desparte de mama sa – de la Arad, poetul locuind la București – își poartă „destinul trist precum Iisus”.

„Nu pot dormi și-ascult cum de departe/Minutul scurt al vremii ne desparte”.

A nins este o elogie ce provoacă, asemenea ninsorii ... o tristețe însoțită de melancolie.

Mircea Micu – Fantezie cu mama

Mamă, eu te-am visat trecând
Pe-un fir de nor, pe-un câmp de zare,
Firavu-ți trup amestecând
Cu zbor de păsări călătoare.
Mamă, eu te-am strigat să stai,
Era un drum ciudat, de spume:
Unde plecai, de ce plecai?
Spre care început de lume?

Erai frumoasă și aveai
Aripi de înger, albe, mamă,
Și te strigam și n-auzeai
Sau nu vroiai și mi-era teamă.
Acele păsări argintii

Mi te duceau din vis, ușoare,
În zborul lor de veșnicii
Tăcute și nepăsătoare.

Cu aceeași notă de duioșie, tristețe și teamă, Poetul superează eternitatea nedefinită a ființei umane.

Pentru poet, despărțirea de această lume este o fantezie. Durerea este sufocată de necunoașterea destinului. În poeziile sale, poetul deși pare uneori religios, refuză să invoce divinitatea.

Poezia *Acasă, toamna*, exprimă aceeași tristețe și neliniște la care participă întreaga natură:

„Mestecenii cu presimțiri
Se zbat în vânt ca niște miri
Peste grădini un fum ciudat
Stăruie greu ca un oftat.
Mama-ntr-un colț zâmbește stins
Ca un cireș de ani învins...”

Reușita tonului liric în exprimarea clasică face pe cititor să se împrietenească cu poezia lui Mircea Micu, iar ironia taxează neputința înțelegerii tainelor vieții.

Prezentat în Dicționarul scriitorilor arădeni (sec. XIX - XX), (NEGRILĂ, 2009, P. 147) scriitorul Mircea Micu și-a înscris numele în istoria literaturii române alături de alți scriitori arădeni – născuți sau trăind la Arad, ca: Barutu T. Arghezi, Florin Băsescu, Ștefan Augustin Doinaș, Vasile Dan, Paul Everac, Lia Faur, Vasile Man, Ion Matiuț, Gheorghe Mocuța, Iulian Negrilă, Alexandru Ruja, Gheorghe Schwarz, Ion Slavici, Horea Ungureanu, Damian Urdea, Daniel Vighi etc.

Mircea Micu s-a născut la 31 ianuarie 1937, în comuna Vărșand, județul Arad. Poet și prozator. Fiul lui Ioan Micu, ofițer și al Ecaterinei (n. Hadra). Școala primară o urmează în satul Grăniceri.

În 1950 se află în Arad și urmează un an Liceul „Moise Nicoară” apoi se înscrie la Școala Pedagogică din Arad (1952-1956), după care absolvă Institutul Pedagogic din Timișoara.

A fost redactor în Studioul de radioficare din Arad, profesor suplinitor la Școala de surzi, din Șiria (1957-1967), funcționar la Fondul de Literatură (1968-1972), apoi în Asociația Scriitorilor din București până în 1989. Din 1990 conduce revista „Viața Capitalei”, fiind apoi instructor șef la Inspectoratul de Cultură București. Din 1992 a fost directorul ziarului „Cronica română”.

A debutat în „Scrisul bănațean” (1962).

A obținut Premiul Asociației Scriitorilor din București pe 1972, 1975, 1977.

Dintre volumele de versuri ale poetului Mircea Micu, amintim:

Izvorul, București 1962,

Frumusețile zilnice, București 1967,

Noaptea risipitorului, București, 1969,

Teama de oglinzi, București, 1971,

Vânătoarea de seară, București, 1973,

Cu inima în patimă, București 1981,

Poeme pentru mama, București, 1984,

Ascuns în lacună, București, 2002.

Aprecierile lirice au fost consemnate în presa literară de Victor Felea, în Secțiuni, 1974; M. Ungurean, Arhipelag de semne, 1975; P. Poantă, Radiografii, 1978; R. G. Țopescu, în „România Literară” n. 52/1980; L. Ulici, în „Contemporanul” n. 7/1981; Mircea Poja, în „Tribuna” n. 7/1981; G. Alboiu, în „Luceafărul” n. 16/1982; E. Chivu, în „Observator Cultural” n. 157/2003 etc. Mircea Micu publică, în 1975, volumul *Frumusețile zilnice*, în care evocă Munții Apuseni „un loc important îl ocupă poemele de evocare a Țării Moșilor”. (CHIȚIMIA, 1970, p. 590)

Locuind în București, poetul Mircea Micu venea des la Arad, în Micălaca, să-și vadă mama singură, îmbătrânită cu părul alb, blândă și cu o frumusețe luminoasă a feței ce strălucea plină de bunătate, căreia îi ducea un dor cu lacrimi. Tonul elegiac din poezie, trădează frământările sufletești ale poetului, în fața unui destin dureros marcat de despărțirea față de mama sa. Prin parodii, însă, poetul își caută echilibrul prin folosirea ironiei față de relativitatea existenței umane.

În acești ani, am legat o prietenie literară, care nu se uită niciodată.

În anul 2010, Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, l-a avut ca invitat, la o întâlnire literară cu studenții, pe îndrăgitul poet arădean Mircea Micu iar în Dicționarul scriitorilor arădeni, editat de către Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad, ocupă un loc ce onorează Aradul și Istoria literaturii române. (NEGRILĂ, 2009, p. 147)

Bibliografie

NEGRILĂ IULIAN (coordonator), Vasile Man, Bianca Negrilă, Dicționarul scriitorilor arădeni, sec. XIX – XX, Ed. „Vasile Goldiș” University Press, Arad, România, 2009, p. 147-148

Chițimia I.C., DIMA AL, Coordonator, Dicționar Cronologic. Literatura Română, Editura științifică, București, 1979, p. 590